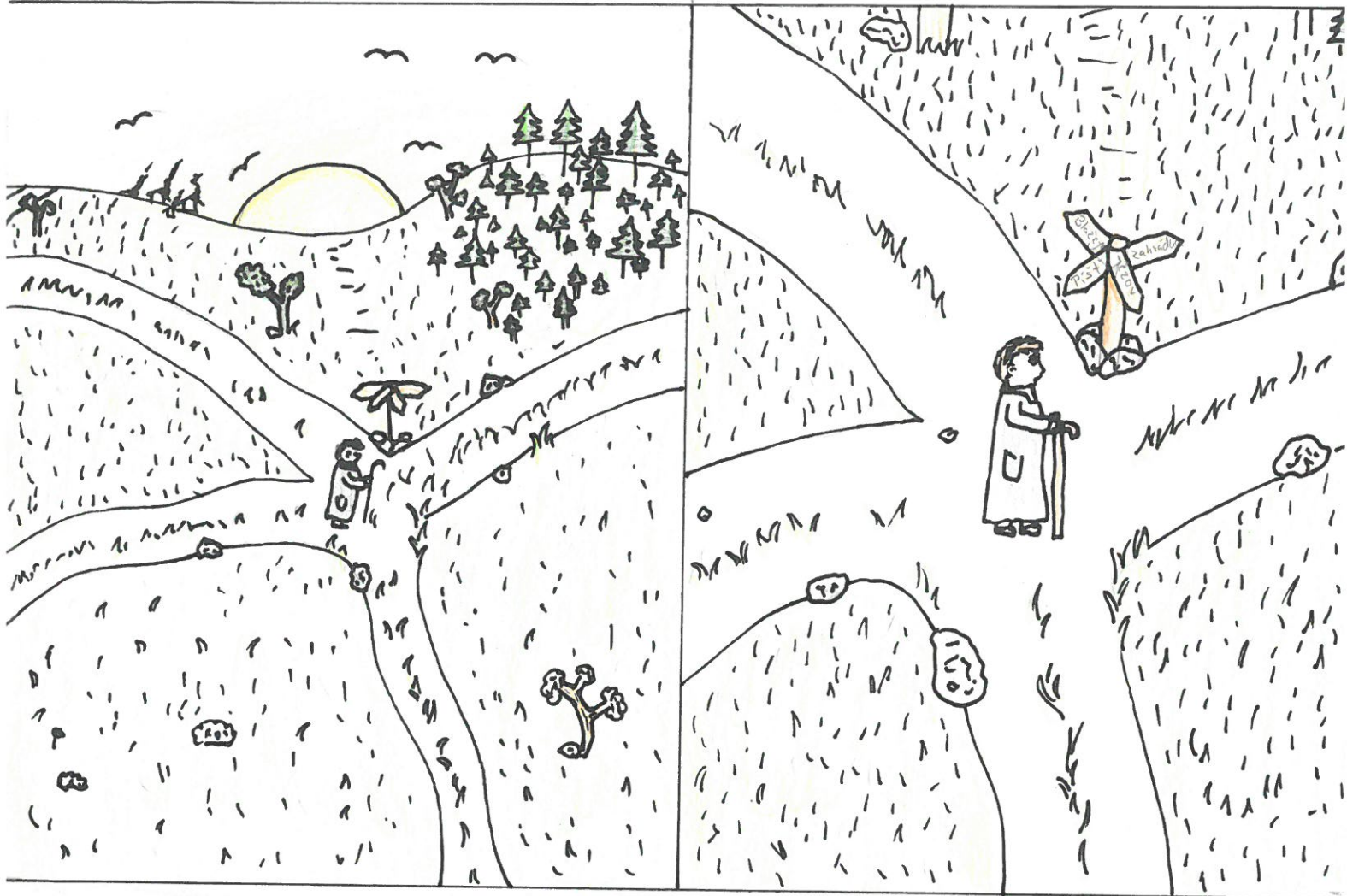
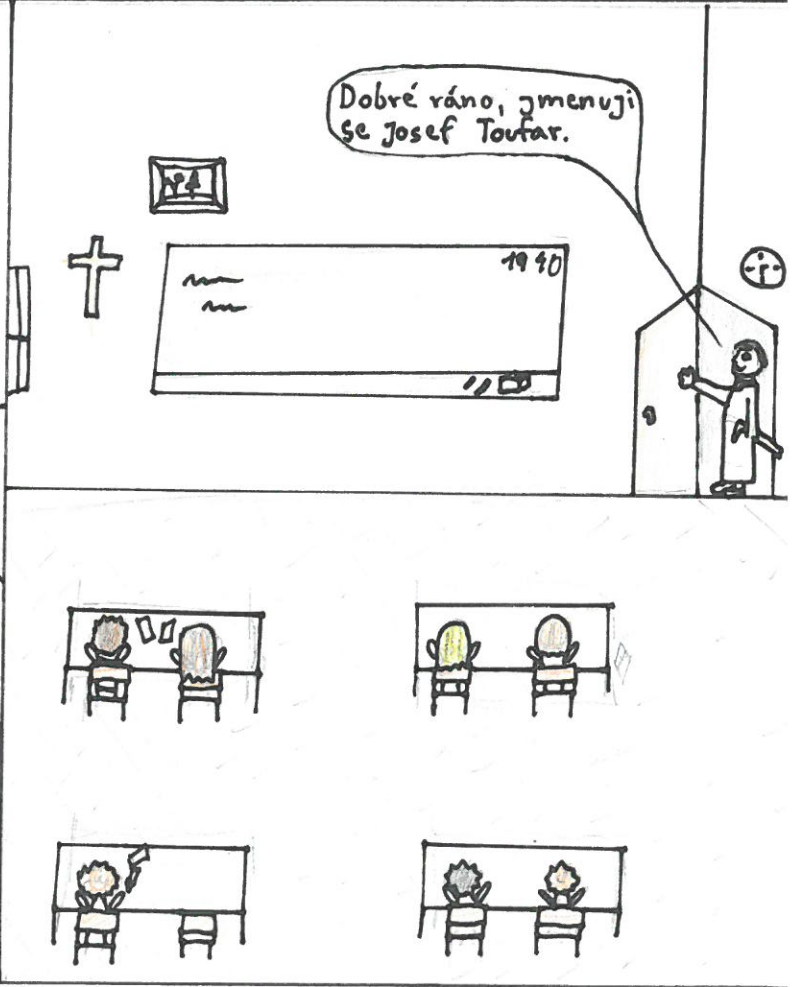
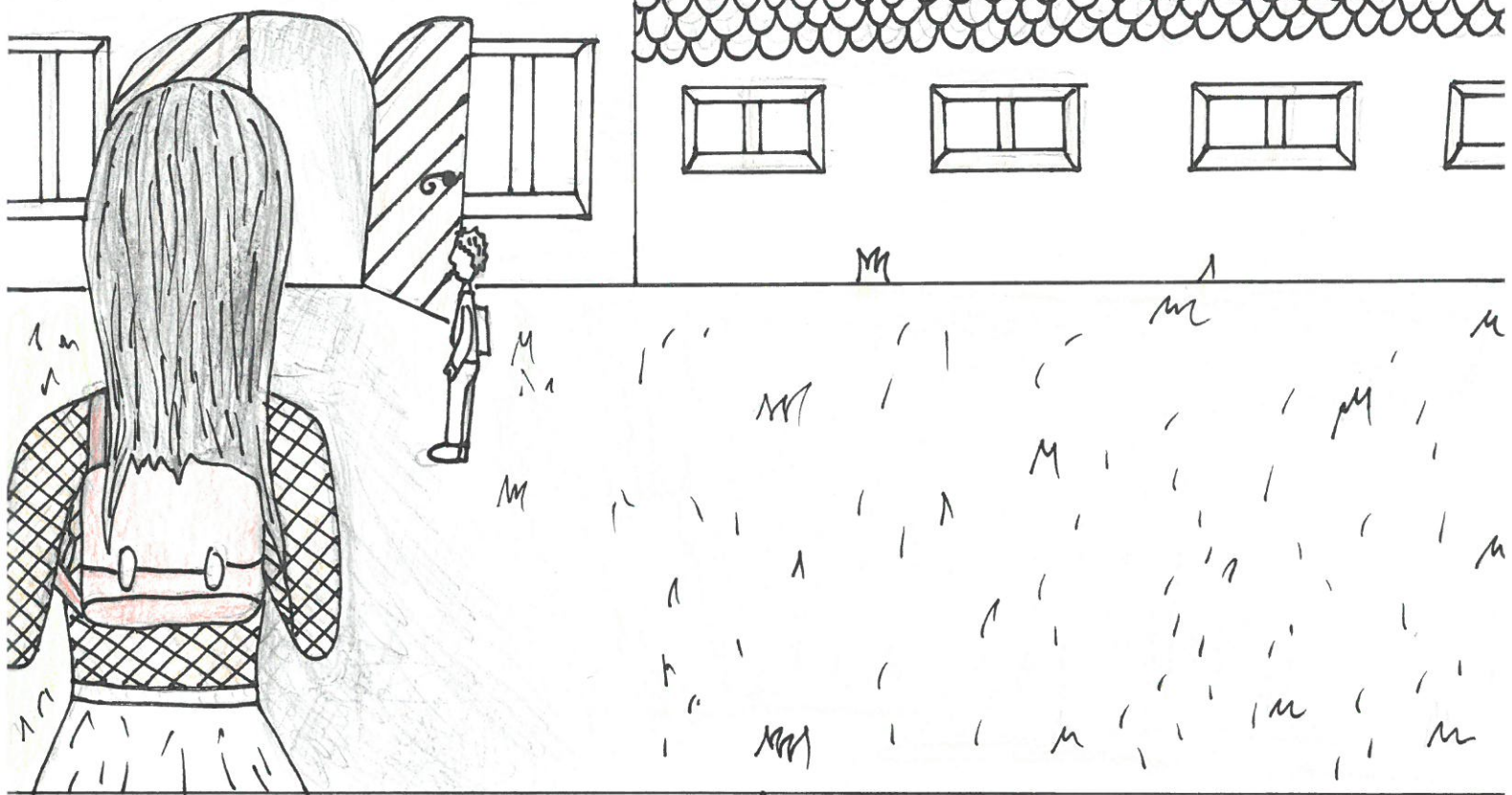

1.9.1940

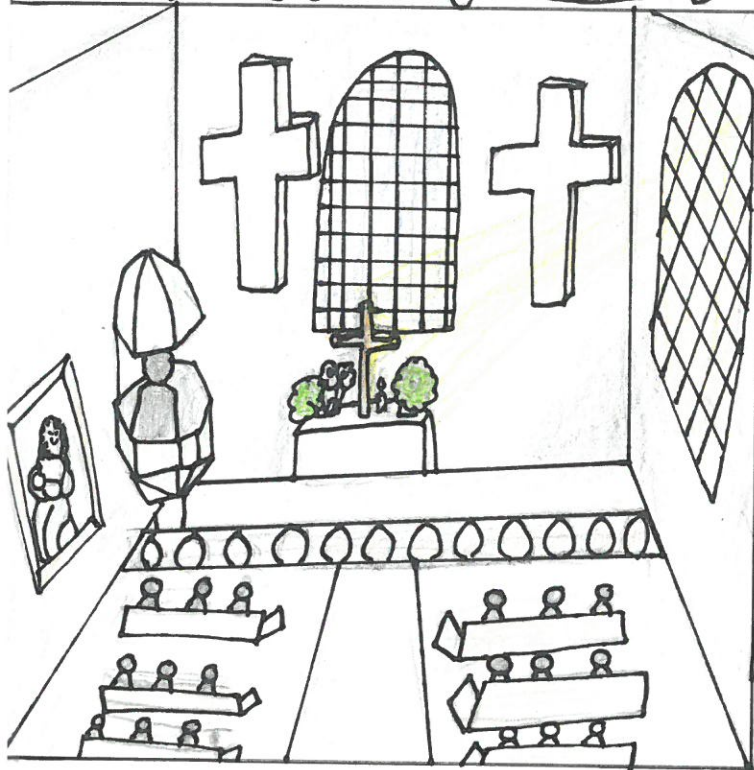
ŠKOLA ZAHRÁDKA

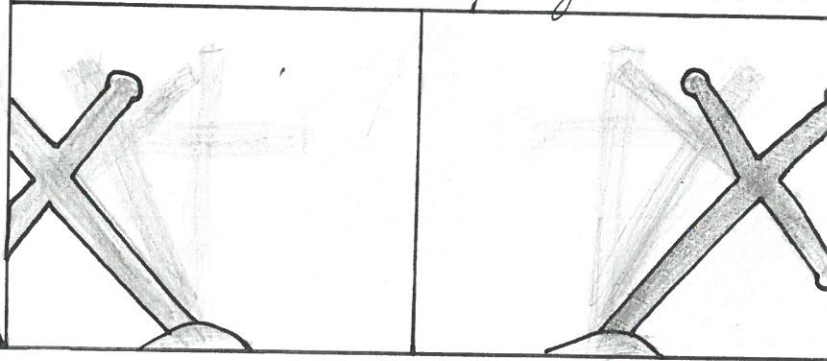
A tak jsem ho poznala, aniž bych věděla že mi bude doprovázet celý život.

11. 12. 1949 Čiňošť

Uplynulo pár let a pan Toutan pořádl učil a kázal. Já jela studovat do Prahy, ale dostal se ke mně, že se na jednom kázání stal nějaký zárvak..

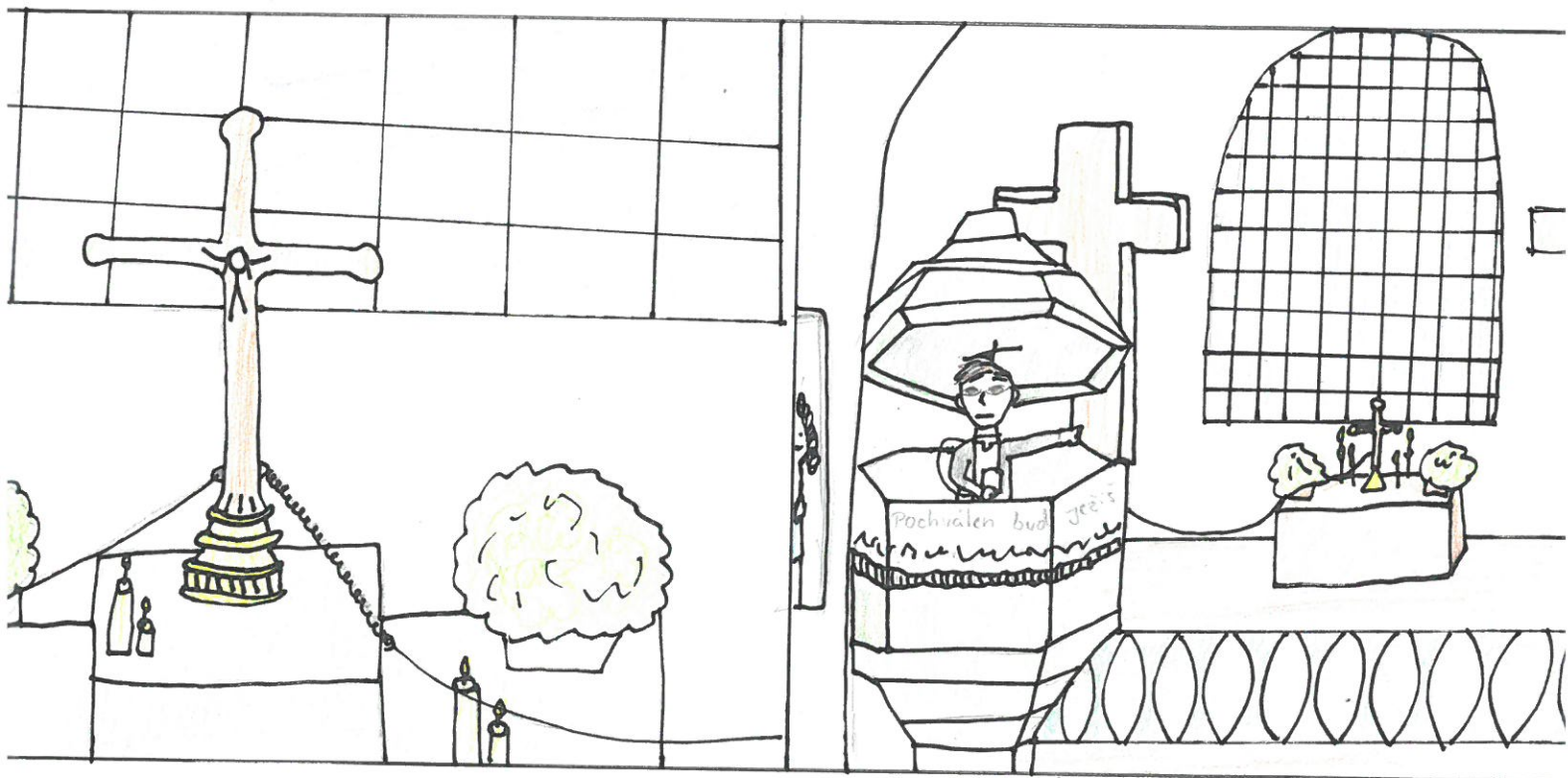
Nikdo s jistotou nevěděl co kyváni vlastně způsobilo.

Zpráva o zárvaku se ale rychle rozkrýkla a to nejen mezi tamními obyvateli.

Jednoho večera se v Praze promítal film o tom
co se tedy stalo. Tak jsme se šli s Karlem podívat...

Toutar je hář! vše zinscenoval

To nemohla být pravda. Ne... Nevěřili jsme, že by něco
takového udělal. Chtěli jsme znít celou pravdu a tak
Karel napsal panu Toutarovi dopis. Byl to ale jen
jeden z mnoha dopisů, které mu došli.
Mohli jsme jen doufat, že právě vám odpoví.

10 dnů poději

Číslo 11/1 1950.

Vilý Karlíku !

Přijeli 71 za Vilý milý šovin a také i já srdečně
přivítám.

Přišel mne Karlíku, iž po druhé, že jsi měl nějaké utěnění a
stoučky, ale nepsal jsi, co jsi se učil. To vř, že si šatů na foto
vzpomen a zajímá se o vše co s tebou je.

Přišel, co se zde stalo: Bylo to 11/12 1948, kdy jsem měl
křesání a tu tu kromě křesání jsem pravil: Uprostřed Vá stojí, kterého
onoj neznají, zde ve svatostánku je náš Spasitel. A při těch slovech
jsem ukázal na oltář. A tu, všichni, kteří se podívali směrem rudy, viděl
jak křes na svatostánku se začal naklánět. Nejprve / když se dívá k
oltáři / na pravou, pak zase na levo, zase zpět na pravou a na levo a pak
se sestavil uprostřed, ale již se nedíval k hlavnímu dveřiu, ale celý se
natočil směrem na kazatelnu. Také se vyklonil do předu tolik, že se nor-
málně vyklonil se musí sroutit. Vidělo to 19 lidí, včetně žen
přijel, a nich Pa a muž, všichni úplně zdraví a normální. Dětem s tím
byl skoro nervóce, který byl posláno v kostele na velikonoce.

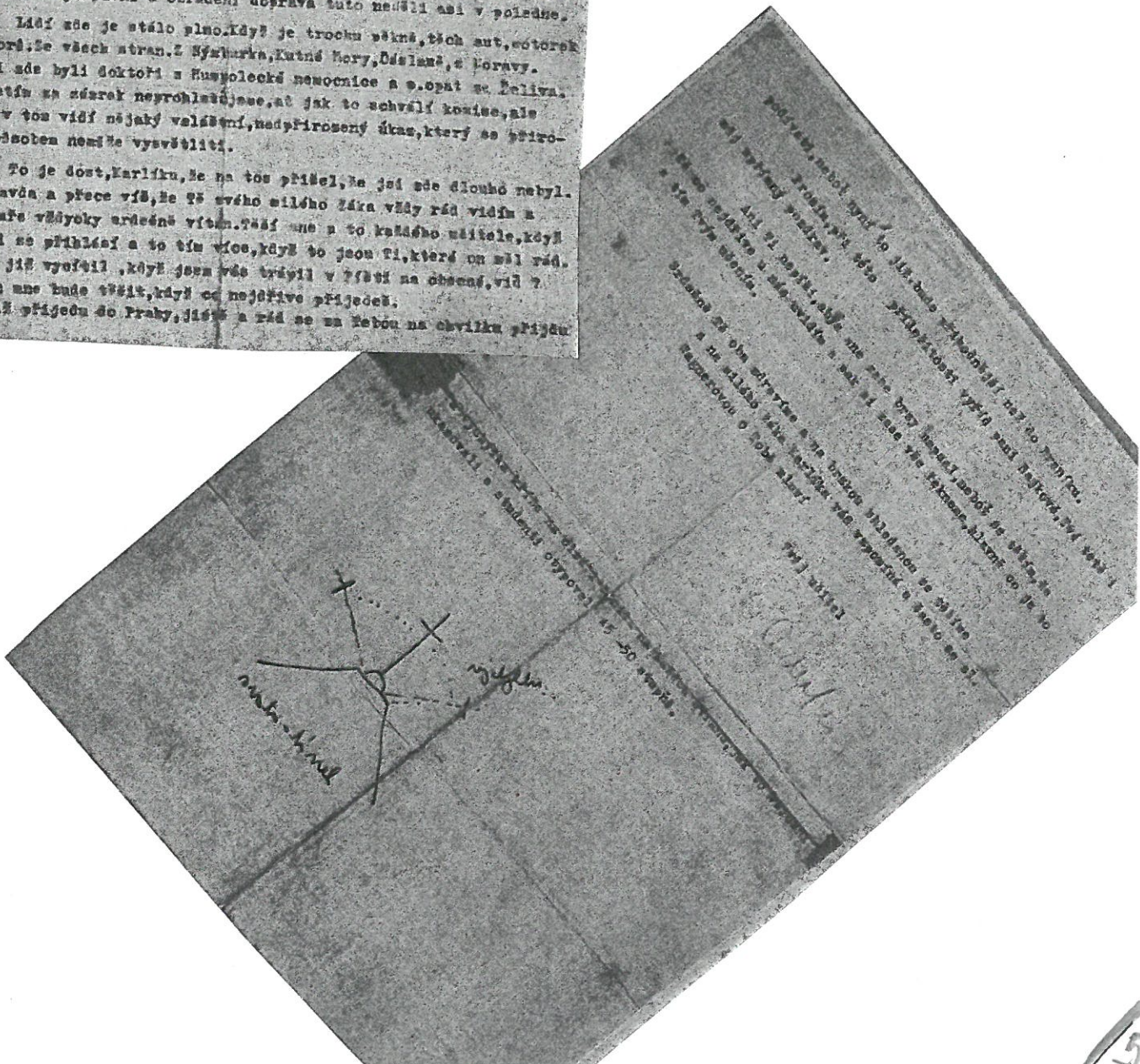
Druzí se dívali na kazatelnu, kteří to viděli, pod přísahou že
napsali do protokolu a ti, kteří byli vyšetřováni od ŠBA to šetrně
potvrdili, že to nebyla ani angažce, ani srakový klan. Je vyloučen i mag-
netismus nebo elektřina, nebo svatostánek i křes jsou úplně se drava
a ani světlo na oltáři nebylo.

Pohyb křese vidělo zase někdo ik na Rod Boží vánoční a pos-
ledně známé vyklonění a obrácení doprava tuto našli asi v polodne.

Lidi zde je stálo plno. Když je trochu věná, těch aut, motorůk
a traktorů. Ze všech stran. Z Nymburka, Kutné Hory, Ústí nad L., z Koravy.
V neděli zde byli doktoři z Kusspolské nemocnice a opět se šeliva.
By to sála ze záraz neprohlážděne, až jak to schválí konise, ale
všichni v tom vidí nějaký valášeni, nadpřirozený útaz, který se přiro-
zeným způsobem nemže vysvětliti.

To je dost, Karlíku, že na toš přišel, že jsi zde dlouho nebyl.
Je to pravda a přece vř, že 75 svého milého záka vždy rád vidíš a
jsi na řadu všechny srdečné vítán. Těší mne a to každého učitele, když
jeho štíci se přiblíží a to tím více, když to jsou ti, které on měl rád.
A to jsi již vyřčil, když jsem vás trévil v 75ti na obecni, vidí ?
Tedy, jen mne bude štít, když se nejčivě přijedeš.

Až přijedeš do Prahy, jistě a rád se za tebou na obvilku přijdu

Co se zatím dělo s panem Toufarem ?

Byl převezen do Želivského kláštera. Chtěli aby přiznal že vše připravil. Veřejný soud ale nebyl, zemřel totiž brzy na následky zranění.

To ale nikdo nevěděl

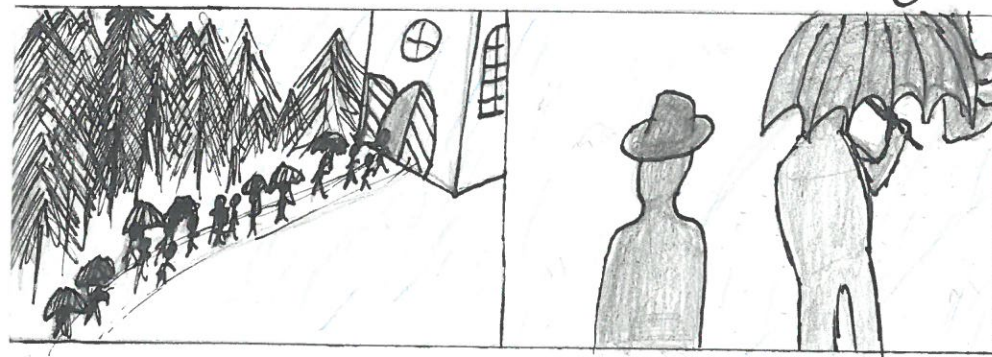
Čas šel dál, ale já nikdy nezapomněla

Čokoliv se o něm objevilo v tiskovém vystříhla a schovala.

Pohřeb spolužáka

Zdálo se mi, jako by se
zabýdla známou tvář.
Nemohl by to být on?
Ano, ano je to on...
Je to Karel!

Možná má pořádek ten dopis. Hlavně ho nesmím ztratit v dluhu.
Ale co mu řeknu? Neviděli jsme se tak dlouho. Bylo by veselé
jen tak přijít a chvilku ho povědět. Nejdříve se zeptám,
jak se vůbec má a co teď dělá.

Poprvé minutáři

Karle, musím
se tě zeptat

Máš ten
dopis?

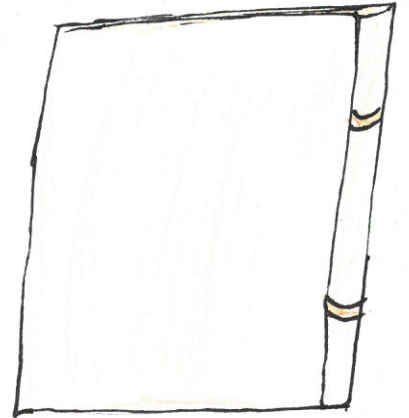
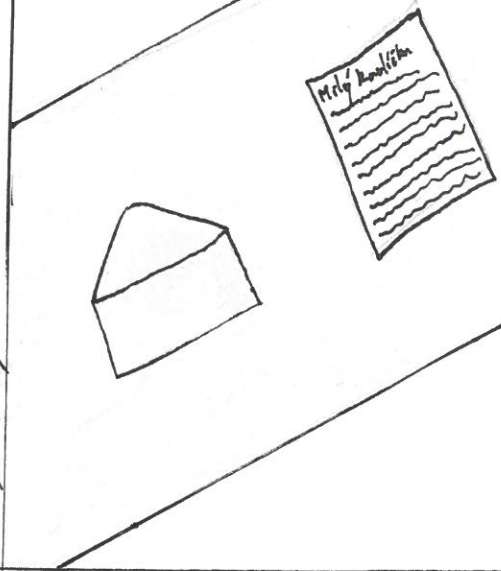
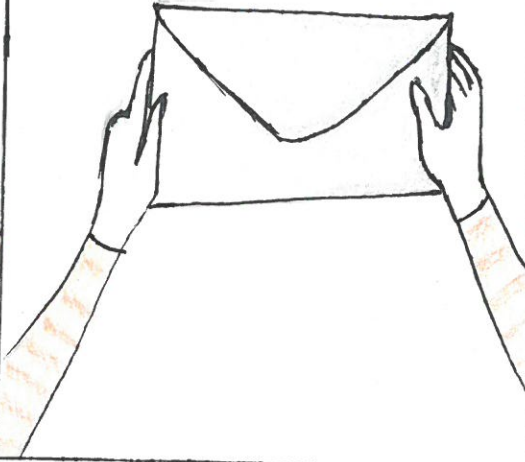
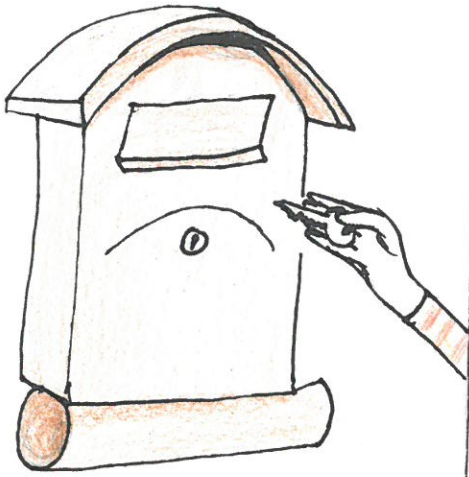

Já. Ehm...
Ano, mám.

Zajímalo mě jestli bude
jeho rodina ten dopis dát
a chovávat jako památku.
On chvíli mlčel, ale byl evidentně
odpověď. Prosila jsem ho aby
mi ho dal do kroužku, ale neod-
pověděl mi. Tak jsme se vozěti
a já si řekla - „No, nevádi.“
Udětala jsem co jsem mohla.
7

O pár dní později

DNEŠEK:

Děkuj, Karle.

Karle.

Takhle se na
svad nikdy

pana Tonfara
nezapomenete.

